

„Uneori, mi-e frică de boschetari”

Janeta Tomescu

Oile negre ale oraşului, uscăturile din pădurea comunitară: boschetarii. Oricât de bun samaritean ai fi, nu poţi să stai lângă un boschetar mai mult de câteva secunde. Te scârbeşte, îţi provoacă dureri de stomac, îţi muta nasul din loc, te îngrozeşte: „Doamne, cum a ajuns așa?” Miros pestilential, alcool, jeg... Bătuţi de soartă. Flămânzi, însetaţi. Nebuni. Violenţi sau aproape invizibili, inofensivi. Feţe şterse pe care nu mai poţi citi omul de altădată. Târându-şi picioarele pe aceleaşi străzi, cerşind, fără bucurii şi fără neazuri, cenuşii. Cine oare i-a alungat dintre noi? Cum au ajuns să răţacească? E vina noastră? E vina lor? E vina destinului? Există o soluţie? Sau sunt condamnaţi pe vecie?

Viaţa fără prea multe reguli, doar legea junglei şi vocea străzii, o viaţă care le convine sau pur şi simplu nu au ce face, nimeni nu le oferă nimic, şi în fond, nimănui nu îi pasă; eşti afectat când îi întâlneşti, dar când pleci din „zona lor” nu te mai gândeşti: „Oare i-o fi frig?”, „Oare a mâncat ceva azi?”. Ne stăpâneşte pe toţi indiferenţa şi trecem mai departe, ne prefacem că nu am văzut nimic, nu am simţit nimic.

Studentii s-au obișnuit cu ei, îi văd în fiecare dimineaţă când pleacă la facultate. În acelaşi loc îi găsesc când se întorc, cu aceeaşi privire înceţoşată, cu aceeaşi faţă tristă şi minte îngândurată. O altă lume, alte repere, alte soluţii? Nu... De fapt e tot lumea noastră, dar într-o altă variantă, o indiferenţă care ne face să spunem: „Asta este. Poate asta e destinul lor”. Oameni ca noi, dar cu mai puţine posibilităţi, răspunsuri. Pe scară, pe alee, la colţ, la uşa magazinului, în magazin, în fast food, în cofetărie, în faţa căminelor, pe bănci, sau poate doar în trecere pentru celebra „mie”, nu trebuie să-i cauţi... te găsesc ei pe tine, fie că vrei, fie că nu, fie că îi compătimenteşti sau eşti indiferent. Fiecare cu drama lui... copii, bătrâni, adulţi. Toţi victime. Am auzit multe poveşti, copii puşi să cerşească de propriii părinţi, medii familiale violente, sărăcie, bătrâni alungaţi din casele lor de copii... oameni pentru care crucea vieţii e prea grea.

Un suc la prôt à manger, cu colegii... În reprize, roind, chemaţi de mirosuri apetisante, apar câţiva pui de om... murdari, întinzând o mână mică, cu unghii negre şi piele aspră. Majoritatea rromi. Ies afară, arată „prada” şi cel mai dăruit e privit cu invidie şi respect. O fetiţă care încearcă să ne vândă un buchet de flori ofilite, apoi tipul care îţi lasă pe masă nimicuri, cu preţuri lipite şi care nu poate vorbi. Două fetiţe desculţe, cu părul împletit şi funde, care ne întâmpinau zilnic vara trecută pe aleea care duce la bibliotecă. Şi „sora”, care stă în genunchi şi se tânguie ca o bocitoare, strigând un patetic „Fraţilor, ajutaţi-mă”, „Doamna profă...!” Acolo o găseşti, în dreptul zebrei de pe bulevardul Vasile Pârvan, loc ales cu grijă, un adevărat vad comercial. Studentii dau. Fraţii şi surorile ei. Dar ea e mereu acolo. Soare, ploaie, vânt. Statornică.

Uneori, mi-e frică de boschetari. De starea lor de nesiguranță. Ca și cum ar fi un sac cu pulbere, gata oricând să explodeze. Un sac murdar, urât mirositor, brutal... Nu știu dacă ceea ce simt pentru ei se numește milă, dar e ceva care mă încorsetează, mă face să mă îndoiesc uneori de nefericirea lor și să-i condamn pentru că nu pot să-și depășească această condiție.

Dar atunci îmi amintesc povestea unui bărbat... A unui boschetar. Citită acum câțiva ani, într-o revistă de duzină. Cum a căzut... Cum s-a lepădat de condiția de om și a luat straietele NIMĂNUI, cum și-a pierdut identitatea. Și cum s-a regăsit și a înviat. Lumea lui s-a prăbușit în cumplitul decembrie '89. Leșise pe stradă să guste libertatea, el, un intelectual, îmbătat de visuri și s-a alăturat cu frenezie mulțimii. După două zile în care nu a știut nimic de el, soția a ieșit înnebunită să-l caute, luându-și în brațe băiețelul. Nu l-au găsit. Pentru că au căzut sub gloanțele LIBERTĂȚII. Așa a fost să fie. Poate. Bărbatul nu a rezistat șocului și a simțit că trebuie să poarte crucea morții familiei. Nu a înnebunit. Dar s-a aruncat în brațele nepăsării. A fost concediat pentru absență îndelungată. Și-a pierdut casa. A ajuns pe drumuri. Dar nu conta. Nimic nu mai conta. Era doar un trup obosit, murdar, care rătăcea pe străzi labirintice, cu mintea sfâșiată de o întrebare mai cruntă decât un minotaur însângerat. Ar fi putut să-i salveze dacă ar fi rămas acasă? Nu cerșea niciodată, ci accepta ce i se întindea. Toți banii se duceau pe băutură, să nu mai știe nimic, să uite. Măcar puțin... Din coșmarul acesta a fost trezit după câțiva ani, de un fost coleg de școală, care a recunoscut sub mizerie omul de altădată și l-a apostrofat: „Ce-ar zice soția și copilul tău dacă te-ar vedea așa?”. Rușinea răspunsului a avut impactul unui duș rece. Și-a amintit că e om. Și s-a întors. Să plângă și să sufere. Dar nu boschetar, ci demn!